

Імёны

Георгій КАЛДУН:

«Ніколі не лічыў сябе суперартыстам»

— Што падштурхнула да ўдзелу ва ўкраінскім «Х-фактары»?

— У Беларусі, на жаль, не было нічога падобнага па маштабе. Я ведаў, што гэта цікавы праект, бачыў неаднаразова ў інтэрнэце, як усё выглядае. Да таго ж працаваў на ўкраінскім тэлеканале СТБ гадоў восем таму, вёў там праект «Феномен». Камандная работа, «карцінка», якая атрымліваецца, тэлевізійны прадакшн, прафесійны падыход — усё гэта мне вельмі імпанавала. Наогул, у мяне проста паўстала жаданне паўдзельнічаць. Цікавасць, якая ў выніку аказалася вельмі ўдалая.

— Кажуць, у конкурсе самае «стомнае» — гэта кастынгі...

— Гэта для мяне дастаткова эмацыянальная гісторыя, якая запатрабавала шмат сіл. Падчас кастынгаў я звычайна стараюся адысці кудынебудзь, каб засяродзіцца і эмацыянальна не «перагарэць». Што датычыцца менавіта праекта, туды я прыехаў раніцай, і ў прынцыпе тэарэтычна можна было б прастаяць там да вечара. Асабліва адыходзіць нікуды не дазваляюць, таму што можаш прапусціць сваю чаргу. Калі яна

надыдзе, табе кажуць толькі перад самымых выходам, таму ўвесь час знаходзіўся ў рэжыме чакання.

— Ці была ўпэўненасць, што дакладна трапіце ў наступны этап?

— Я ў роўнай ступені чакаў таго, што прайду, і таго, што не. Ніколі не лічыў сябе суперартыстам ці супервакалістам. Але пры ўсім гэтым разумею, што я не няздара. Бачу, што адбываецца вакол, гляджу тэлевізар, часам інтэрнэт, разумею, як людзі ўмеюць спяваць і як яны не ўмеюць гэтага рабіць. Апроч голасу як інструмента змагання існуе яшчэ маса іншых асабістых якасцяў, якія могуць уздзейнічаць на аўдыторыю. Тут ужо, як той казаў, як пашанцуе. У прынцыпе, быў гатовы да любога выніку.

— З самага першага кастыingu жаночая палова журы ўвесь час рабіла вам кампліменты, і складана было не заўважыць, як вы бянтэжыцеся...

— Такія пытанні задаеце... Як быццам у псіхатэрапеўта зараз знаходжуся (смяецца). Я не люблю, а дакладней, не ведаю, як сябе паводзіць па-іншаму, калі хваляць. Тым больш калі хваляць доўга ці нейкія кампліменты робяць. А калі і на ўсю краіну... Ну, скажаш ты «дзякуй», а далей што рабіць, калі яны працягваюць? Для мяне бянтэжыцца ў такіх сітуацыях — прыкмета культуры.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Стась удзельнікам маштабнага музычнага шоу, увайсці ў суперфінал, заваяваць любоў глядачоў і зорнага журы... Усё гэта ён здолеў зрабіць літаральна за некалькі месяцаў. Як заўсёды заставацца самім сабой і пры гэтым скараць сэрцы публікі, артыст раскажаў журналісту «Чырвонкі. Чырвонай змены».

SEX=БАЛЯГЫ

СЕКС ЯК ДОПІНГ

Не сакрэт, што любоўныя ўцехі даўно ўлічваліся ў спорце. Прычым часта з дыяметральна процілеглым падыходам. («Каб муж не адварочваўся да сцяны пасля сексу, Зіна павесіла на яе фота сваёй маці».) Калі адны трэнеры літаральна «павсілі» сваіх выхаванцаў перад важнымі стартамі і катэгарычна забаранялі такія зносіны, дык іншыя, наадварот, ледзьве не прымушалі да іх атлетаў, заахвочваючы да сексу з другімі палавінкамі напярэдадні спаборніцтваў. Калі не памыляюся, апошняе, у прыватнасці, практыкавалася ў тагачаснай ГДР, найперш у дачыненні да жанчын. («Праходзь, раздзявайся. Я заварыла каву і дзверы».) Ды і самі спартсмены па-рознаму ставіліся да сексу перад выступленнямі: ад поўнага табу на яго да такога ж поўнага адрыву. («Ацэньваю секс з дзяўчынай па дзесяцібальнай сістэме. Калі секс быў — дзесяць балаў».) Мэта была аднолькавая ў абодвух выпадках — настроіць арганізм на дасягненне максімальных вынікаў. І вось новы паварот у пытанні эфектыўнасці або наадварот тых самых любоўных уцех у вялікім спорце...

Нядаўна 27-гадовая канадская 11-разовая чэмпіёнка свету, пераможца Панамерыканскіх гульняў у жаночым веславанні на каноз Лорэнс Венсант-Лапуант, якой пагражала працяглае адхіленне за выяўлены ў арганізме допінг, знайшла тлумачэнне, якое цалкам задаволіла антыдопінгавыя структуры. («— Проба паказала, што ў вас нуль працэнтаў мeldonію. Вы дыскваліфікаваны. — Але ж нуль! — Але ж мeldonію!») Яна растлумачыла, што ва ўсім вінаваты... секс. Спартсменка здолела даказаць, што допінг трапіў у арганізм «пасля багатага абмену вадкасцямі з яе хлопцам». Першапачаткова малады чалавек адмаўляўся прызнаць гэта, але потым усё ж здаў на аналіз свае валасы, у якіх эксперты выявілі той жа самы прэпарат, што і ў атлеткі. Пазней хлопец паведаміў, што прымаў і іншыя забароненыя ў спорце рэчывы. Вядома, Лорэнс рассталася з кавалерам, бо такія распусныя сувязі не да твару дзяўчыне, якая марыць перамагчы на Алімпіядзе. («Яна была да таго правільная, да таго разумная, да таго высокамаральная, што хацелася ўліць у яе бутэлекку каньяку і паглядзець, што атрымаецца».) Ахвяра «заражэння трэцім бокам» была апраўдана. («Дзюдаіст, праглядаючы Камасутру, заўважыў, што з семдзесят трэціх позы вельмі лёгка выходзіць на болей прыём».)

Дарэчы, гэта не першы выпадак выкарыстання інтымных сувязяў для тлумачэння таго, адкуль у арганізме з'явіўся допінг. У чэмпіёна свету па скачках з шастом Шона Барбера, які таксама выступае за Канаду, напярэдадні Алімпія-

ды-2016 у пробе выявілі сляды какаіну. Спартсмен растлумачыў, што напярэдадні праз сайт знаёмстваў шукаў выпадковую сувязь з дзяўчынай, «чыстай ад наркатыкаў і хвароб». Дама яму была патрэбная для зняцця нервовага стрэсу. Атлет раскажаў, што какаін трапіў у яго арганізм падчас пацалункаў з выпадковай партнёракай. Яна, бач ты, зараза, ужывала, але не папярэдзіла! («Софа назірае, як Мойша старанна дзеліць таблетку «Віагры» на дробныя кавалачкі. — Яе трэба праглынуць цалкам. — А, можа, я цябе толькі пацалаваць хачу?!») І спартсмена апраўдалі. А гісторыя з Барберам мела працяг у красавіку 2017 года. На сваёй старонцы ў Facebook ён напісаў: «Гей, і ганаруся гэтым!» («У аддзел з чатырох супрацоўнікаў амерыканскай карпарацыі прыйшло паведамленне: будзе звольнены адзін чалавек, хто — няхай вырашаюць самі. «Мяне нельга, інакш гэта будзе праявай расізму», — адразу заявіў цемнаскуры. Жанчына: «Мяне таксама. Гэта гандарная дыскрымінацыя!» «І мяне нельга, інакш гэта будзе выглядаць як непавага да ўзросту», — дадаў самы пажылы работнік. Хлопец, які застаўся: «Выходзіць, я — гей?»)

Спорт і сексуальнасць — неад'емныя складнікі адно аднаго. Ці не таму ў тым ліку нам так падабаецца назіраць за спаборніцтвамі? («Каб воднае пола стала па-сапраўднаму папулярным відам спорту, не хапае адной акулы...») А Міжнародная ліга сёрфінгу раней забараніла апэратарам рабіць буйныя планы ягдзіц спартсменаў у бікіні (у шортах можна) падчас паваротаў каля хваль і паднырвання пад іх. Рашэнне было скіравана на абарону жанчын ад сексуальных дамаганняў. («Увага, відэа можа ўтрымліваць сцэны Васілія».) Але, як пішуць, такія меры не столькі абараняюць спартсменаў ад праблем, колькі шкодзяць ім. Дзяўчаты, якія выбіраюць больш адкрыты варыянт уніформы, рызыкуюць значна радзей трапіць у кадр, што, вядома, адаб'ецца на іх папулярнасці. («Калі ў спартыўнай зале на вас глядзяць з цікаўнасцю і сімпатыяй, хутчэй за ўсё, за вамі вісіць люстэрка».)

І напрыканцы яшчэ такая гісторыя ў тэму. Неяк жыхары ірландскай вёскі Рынгасідзі паскардзіліся на... бясконцую эрэкцыю. Яны лічаць гэта вынікам наяўнасці «віагры ў паветры» — выкідаў фармацэўтычнага завода Pfizer, што размешчаны побач. Напужаныя былі, праўда, не ўсе. «Мы ўжо шмат гадоў бясплатна атрымліваем промні каханьня», — цытавалі словы аднаго з мужчын. Статыстыка паказвае, што за 40 гадоў існавання прадпрыемства вёска перажыла дэмаграфічны бум — колькасць яе насельнікаў павялічылася ўдвая. Праўда, прадстаўнікі завода называлі ўсё гэта міфам, прыдуманым самімі жыхарамі... («— Хачу быць шчаслівай, як яны... — Мілая, зразумейце, гэта была проста рэклама піва. У рэальным жыцці такі ўзровень шчасця недасягальны».)

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Ніколі не лічыў сябе суперартыстам»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— **Узрадаваліся таму, што педогогам стала вядомая спявачка Оля Палякова?**

— Спачатку не ўяўляў, як будучы складвацца адносіны з любімым членам журы. Проста быў рады, што прайшоў. Оля амбіцыйная, эмацыянальная. Яна працаголік, яна розная. Мая настаўніца вельмі хвалялася за вынік. І мне, напэўна, пашанцавала, што ўсё складалася такім чынам — трапіў да яе. Оля пастаянна настойвала на тым, каб я выходзіў з зоны камфорту. Я неаднаразова падкрэсліваў, што многія рэчы, якія на сцэне са мной здараліся, адбываліся дзякуючы ёй.

— **Падчас шоу вы сталі сябрамі або прытрымліваліся субардынацыі?**

— У нас былі выключна дзельныя стасункі. Вядома, часам мы смяяліся з жартаў адно аднаго і рабочая атмасфера была досыць душэўнай... Але ўсе мы дарослыя людзі і разумеем, што гэта тэлевізійнае шоу і што нам патрэбны вынік, якога мы хочам дамагчыся. З Оляй размаўлялі паміж сабой выключна на «Вы». У нас першапачаткова была дамоўленасць такога характару. Мне здаецца, калі ў камандзе панібрацкія адносіны, гэта крыху выбівае з каляіны.

— **Дайсі да суперфіналу і ўвайсі ў двойку найлепшых удзельнікаў шоу... Хіба гэтага мала для шчасця?»**— **А што наконт узаемаадносін паміж удзельнікамі? Моцна адчуваўся дух спаборніцтва?**

— Усе разумелі, што перамога толькі адзін. Таму не было ніякіх сварак і агрэсіі. Заўсёды лічыў канкурэнтаў калегамі па любімай справе, а не канкурэнтамі. Мы падтрымлівалі адно аднаго, перажывалі і хваляваліся падчас прагляду. Конкурс рана ці позна скончыцца, а чалавекам трэба заставацца заўсёды.

— **Ваши выступленні выклікалі бурную рэакцыю ў сацыяльных сетках, не абышлося і без негатыўных каментарыяў...**

— Дзякуючы сваёй рабоце я навучыўся аддзяляць адэкватнае ад неадэкватнага. Чытаю, і ўжо адразу становіцца зразумела, што з сябе ўяўляе чалавек. Асабіста ў мяне няма часу пісаць водгукі. У кагосьці ён ёсць... Магчыма, лепш было б скарыстаць вольныя хвіліны на што-небудзь карыснае. Іншая справа, калі людзі пакідаюць добрыя каментарыі. Чытаць такія прыемна любому чалавеку. Яны даюць стымул развівацца далей.

— **Аднойчы вы выконвалі песню на ўкраінскай мове. Гэта была ваша ініцыятыва?**

— Яна была агульная. Неяк зайшла размова пра тое, што на адным з эфіраў трэба выступіць з аўтарскай песняй. Я вырашыў ахвяраваць сваім уласным матэрыялам на карысць таго, каб праспяваць на ўкраінскай мове. Разумеў, што «Х-фактар» падыходзіць да канца і такой магчымасці можа ўжо не быць. Мне хацелася гэтым выказаць павагу да краіны, у якой знаходжуся і ўдзельнічаю ў тэлевізійным шоу, тым больш што ў Олі Паляковай і яе прадзюсара была добрая песня. Дарэчы, на дзвюх мовах — рускай і ўкраінскай. Я выбраў другую. Цяжкасці заключаліся толькі ў сціснутых тэрмінах падрыхтоўкі. Акрамя гэтай песні былі іншыя заданні: якраз у той прамежак часу я развучаў і рэпечыраваў песню для дуэта з Оляй Паляковай з фільма-мюзікла «Зорка нарадзілася».

— **Для вас была важная перамога ці ўсё-такі ўдзел?**

— Хутчэй за ўсё апошні, прычым чым даўжэй, тым лепш. Я па максімуме пратрымаўся на «Х-фактары». Дайсі да суперфіналу з некалькіх дзясяткаў тысяч чалавек і ўвайсі ў двойку найлепшых удзельнікаў шоу... Хіба гэтага мала для шчасця? Калі б мяне ў пачатку шляху хто-небудзь, прыляцеўшы з будучыні, спытаў: «Георгій, скажыце, вось вы зараз перажываеце і рыхтуецеся, а ці гатовы паўдзельнічаць у гэтым праекце, ведаючы, што не пераможце, але дойдзеце да суперфіналу?» — не задумваючыся адказаў бы: «Натуральна, гатовы». Я не па перамогу туды ішоў, нават не ведаў, які прыз будзе. Даведаўся, калі ўжо іш-

лі прамыя эфіры. Я атрымліваў задавальненне ад працэсу, мне гэта было цікава, быў час і жаданне. Усё астатняе — гэта ўжо дэталі.

— **Пасля такога поспеху не задумваліся аб «пакарэнні» ўкраінскага шоу-бізнесу?**

— У гэтым кірунку нічога рабіць не збіраюся, але вось скарыстацца сітуацыяй... Застацца там? Мяне ніхто не клікаў, і ў прычыне паехаць туды — нават дзіўна гучыць. Калі будучы выступленні і магчымасць узяць удзел у канцэртах або арганізаваць свае невялікія, гэтак буду вельмі рады. Любому творчому чалавеку хочацца пашырэння аўдыторыі слухачоў — гэта нармальна.

— **Як лічыце, свае мары можна здзяйсняць у любым узросце?**

— Спрабаваць можна заўсёды! Наогул, жыццё складаецца з цікавых момантаў. Калі людзям падабаецца развівацца і рабіць нешта новае, чаму б гэтага не ўвасабляць у любым узросце?

— **«Конкурс рана ці позна скончыцца, а чалавекам трэба заставацца заўсёды».**— **Калі рыхтаваўся матэрыял, Беларусь купіла права на правадзенне «Х-фактара». Плануеце зноў браць удзел у шоу?**

— Пакуль што не. Буду займацца ранейшымі праектамі на тэлебачанні.

Ангеліна НОВІКАВА,
студэнтка III курса
Беларускага
дзяржаўнага ўніверсітэта
культуры і мастацтваў.
Фота дадзена героем.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ № 12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,

грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар

СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zviazda.by

Газета адрэкавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 14.804.

Нумар падпісаны ў 19.30 12.02.2020 г.